

Sygn. akt IV Ka 576/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Krzysztof Gąsior

Sędziowie SA w SO Andrzej Szawel

SO Ireneusz Grodek (spr.)

Protokolant sekr. sądowy Agnieszka Olczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Violetty Włodarczyk

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2014 roku

sprawy **R. B. (1)**

oskarżonego z art. 178 a § 4 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Opocznie

z dnia 8 sierpnia 2014 roku sygn. akt II K 208/14

na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk, art. 438 pkt 1 kpk, art. 624 § 1 kpk **zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że** za podstawę prawną świadczenia pieniężnego orzeczonego w punkcie 5 przyjmuje przepis art. 49 § 2 kk;

w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

zwalnia oskarżonego od zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IV Ka 576 / 14

UZASADNIENIE

R. B. (1) został oskarżony o to że w dniu 26 marca 2014 r. o godz. 17.00 w m. (...), gm. A., pow. (...), woj. (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez to, że znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godz. 17.05 do stężenia 0,34 mg / l, o godzinie 17.06 prowadzącym do stężenia 0,33 mg / l, o godzinie 17.08 prowadzącym do stężenia 0,30 mg / l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu, kierował samochodem osobowym D. (...) o nr rej. (...) wbrew orzeczonemu zakazowi sądowemu Sądu Rejonowego w Opocznie sygn. II K 645 / 13 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres dwóch lat, tj. o czyn z art. 178a § 4 kk.

Sąd Rejonowy w Opocznie wyrokiem z dnia 8 sierpnia 2014 roku w sprawie II K 208 / 14:

1. oskarżonego R. B. (2) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu i na podstawie art.178a § 4 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 i § 4 kk, art. 70 § 1 pkt. 1 kk wykonanie orzeczonej w stosunku do oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił, ustalając okres próby na 3 lata;
3. na podstawie art. 71 § 1 kk orzekł w stosunku do oskarżonego grzywnę w wysokości 60 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych;
4. na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł w stosunku do oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat;
5. na podstawie art. 49 § 1 kk orzekł środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 100 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
6. na podstawie art. 50 kk orzekł o podaniu wyroku do publicznej wiadomości poprzez umieszczenie jego treści na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy w A. przez okres jednego miesiąca;
7. wymierzył oskarżonemu opłatę w kwocie 300 złotych oraz zasądził kwotę 90 złotych tytułem kosztów postępowania.

Apelację od powyższego wyroku w części dotyczącej środka karnego orzeczonego w punkcie 5 wniósł prokurator, podnosząc zarzut obrazy przepisu prawa materialnego, tj. art. 49 § 1 kk, poprzez jego zastosowanie jako podstawy orzeczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 100 zł, podczas gdy świadczenia to w przypadku skazania za czyn z art. 178a § 4 kk winno być orzeczone w oparciu o przepis art. 49 § 2 kk. W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie za podstawę prawną orzeczenia świadczenia pieniężnego przepisu art. 49 § 2 kk, a w pozostałym zakresie o utrzymaniu wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna. R. B. (1) został skazany za czyn z art. 178 a § 4 kk. Stosownie do treści art. 49 § 2 kk, jeżeli świadczenie pieniężne orzeczone jest w związku ze skazaniem za taki właśnie występki, to ten ostatni przepis winien stanowić także podstawę prawną rozstrzygnięcia o tym środku karnym. Uchybienie to z resztą dostrzegł już Sąd Rejonowy, czemu wyraz dał w treści uzasadnienia wyroku. W pozostałym zakresie wyrok ten, jako odpowiadający prawu, należało utrzymać w mocy.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie przepisów przytoczonych w dyspozytywnej części wyroku mając na uwadze tzw. zasady słuszności – skoro wynik postępowania odwoławczego zdeterminowany był wyłącznie błędem popełnionym przez Sąd I instancji, zwolnienie oskarżonego od wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w tym postępowaniu było uzasadnione.